

Každému přeji, aby nás nepotřeboval

JANA KOTALOVÁ

Kostelec nad Orlicí – Podle statistik ztráta dítěte ještě během těhotenství po prvním trimestru postihne v České republice šest rodin denně. Vyrovnat se s touto situací rodinám pomáhá Perinatální hospic Dítě v srdci. Jeho zakladatelka Alena Peremská je v tomto ohledu u nás průkopnicí.

Když před lety potřetí otěhotněla, radost z nového přírůstku záhy vystřídaly obavy. Lékařské testy nedopadly dobře a rodina stála náhle před rozhodnutím, co dál.

„Když máte doma další dvě relativně malé děti, zvažujete,

jestli to pro ně nebude větší zátěž, když se narodí miminko, které má za chvíli zemřít. Jestli by nebylo jednodušší a milosrdnější těhotenství ukončit. Pak také přemýšlíte, jak to uděláte, když budete potřebovat být s miminkem v nemocnici, kdo se postará o děti doma, když manžel musí do práce. Byla to hodně náročná doba. Nakonec jsme si Nelinku nechali a narodila se nám zdravá holčička,“ popisuje dnes devětatřicetiletá žena svou zkušenost.

Před pár měsíci pak porodila další zdravou dceru. Jak říká, na počátku všeho stál zázrak. Avšak ne každý má to štěstí. ...2

Každému přeji, aby nás nepotřeboval

Pokračování ze strany 1

I proto ji její předchozí zkušenost vedla k založení Dítěte v srdci. Za tímco standardní dětské hospice fungují pro umírající děti od narození do 18 let, Perinatální hospic Dítě v srdci začalo jako první v Česku pomáhat rodinám už během těhotenství v situacích, kdy je dosud nenarozeným dětem diagnostikována život limitující vada. Inspiraci našla Alena Peremská v Americe, kde takové programy fungují.

„Navzdory tomu, jak je to těžká práce, a já každému přeji, aby nás nepotřeboval, dělá mi radost, co jsme dokázali,“ svěřila se v rozhovoru pro Deník Alena Peremská.

Jaké byly začátky?

Začínali jsme v roce 2014 u nás doma v Čermné nad Orlicí. Většinou jsme za rodinami vyjížděli domů nebo do nemocnice. Postupně práce přibývalo a poslední dva roky máme opravdu napilno. Za loňský rok se na nás obrátilo šestačtyřicet rodin. Začali jsme spolupracovat i s odborníky, psychology, kteří jim pomáhají. Naše služba je zdarma.

Doteď jsme fungovali na bázi dobrovolnictví. Máme registrovanou službu odborného sociálního poradenství. A od letošního podzimu i svoje první zaměstnance.

Dnes ale sídlíte na faře v Kostelci nad Orlicí...

Narostl i počet věcí, které bylo třeba někde skladovat. Loni nám pan farář nabídl tuto místnost na faře, za což jsme moc rádi. Kromě Královéhradeckého kraje ale působíme i v Jihočeském kraji v Třeboni a nyní vzniká pobočka v Zábřehu na Moravě. V současné době se zpracovává projekt na opravu objektu na dvoře fary, který by měl nabídnout nové zázemí, abychom mohli zažádat i o registraci zdravotnického zařízení.

Jakou konkrétní pomoc nabízíte?

Rodiny se na nás obracejí zpětně kvůli dlouhodobému traumatu způsobenému ztrátou dítěte, ale kontaktují nás i během těhotenství, kdy se na základě diagnostikování život limitující vývojové vady u dítěte rozhodují, co dál. My jim poskytujeme neutrální půdu. Vnímáme, že jsou maminky pod obrovským tlakem, z jedné strany často na ukončení těhotenství a z druhé strany na pokračování. Potřebují prostor, kde by si o tom všem promluvily, prošly bez odsuzování obě varianty a získaly na základě dostupných informací, kterou cestou se vydají. Jejich rozhodnutí, ať je jakékoli, respektujeme a pomáháme jim, protože na konci vždycky stojí rodina, která přišla o

dítě. Je to psychicky hodně náročná práce, snažím se tolik si ji nepřipouštět, ale přesto to někdy s rodinami obrečím.

Setkali jste se i s případy se šťastným koncem?

Zázrak se někdy povede. Potkali jsme se teď s rodinou, které jsme pomáhali loni. Mají oficiální papír, že jsou neplodní. I po umělém oplodnění o dítě přišli a v době, kdy ještě truchlili, paní vzdor lékařům otěhotněla a po roce, když jsme měli v Králíkách pouť pro rodiny po ztrátě dítěte, přijeli s kočárkem. Je moc milé, když se při této práci s něčím takovým setkáte.

Alena Peremská s dcerou. Foto: Deník/Jana Kotalová